

V

(Øvrige)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 10. februar 2011 — Haribo Lakritzen Hans Riegel BetriebsmbH (sag C-436/08) og Österreichische Salinen AG (sag C-437/08) mod Finanzamt Linz (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Linz — Østrig)

(Forenede sager C-436/08 og C-437/08) ⁽¹⁾

(Frie kapitalbevægelser — selskabsskat — fritagelse af indenlandsk udbytte — fritagelse af udenlandsk udbytte på visse betingelser — anvendelse af en modregningsordning på ikke-fritaget udenlandsk udbytte — krævet dokumentation med hensyn til den fradragsberettigede udenlandske skat)

(2011/C 103/02)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Linz

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Haribo Lakritzen Hans Riegel BetriebsmbH (C-436/08) og Österreichische Salinen AG (C-437/08)

Sagsøgte: Finanzamt Linz

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Unabhängiger Finanzsenat — fortolkning af fællesskabsretten — nationale bestemmelser, som undergiver dividende af indenlandsk oprindelse et fritagelsessystem, mens dette system kun finder anvendelse på dividende af udenlandsk oprindelse med virkning fra en andelstærskel på 25 % — en administrativ og juridisk praksis, der for at imødekomme de fællesskabsretlige krav bestemmer, at der anvendes et modregningssystem på dividende af udenlandsk oprindelse, som er fremkommet ved en andel på under tærskelen på 25 %

Konklusion

1) Artikel 63 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, der foreskriver fritagelse for selskabsskat for porteføljeudbytte fra andele, der besiddes i hjemmehørende

selskaber, og som betinger en sådan fritagelse for porteføljeudbytte fra selskaber med hjemsted i tredjelande, som er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992, af, at der foreligger en udførlig aftale om gensidig administrativ bistand og fuldbyrdelse mellem den pågældende medlemsstat og det pågældende tredjeland, for så vidt som det udelukkende er eksistensen af en aftale om gensidig administrativ bistand, der er nødvendig for at opfylde formålene med den pågældende lovgivning.

2) Artikel 63 TEUF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, der fritager porteføljeudbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et andet hjemmehørende selskab, for selskabsskat, mens det pålægger porteføljeudbytte, som et hjemmehørende selskab modtager fra et selskab med hjemsted i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, som er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992, denne skat, forudsat at den skat, der er betalt i sidstnævnte selskabs hjemstat, modregnes i den skat, der skal betales i det modtagende selskabs medlemsstat, og at de administrative byrder, der pålægges det modtagende selskab for at kunne være omfattet af denne modregning, ikke er for vidtgående. Oplysninger, som de nationale skattemyndigheder afkræver det udbyttmodtagende selskab om den skat, der faktisk har belastet overskuddet i det udbytteudloddende selskab i dets hjemstat, er en naturlig konsekvens af kreditmetodens anvendelse og kan ikke anses for en for vidtgående administrativ byrde.

3) Artikel 63 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, der med henblik på at undgå økonomisk dobbeltbeskatning selskabsskattefritager porteføljeudbytte, som et hjemmehørende selskab modtager, og som udloddes af et andet hjemmehørende selskab, og som for udbytte udloddet af et selskab med hjemsted i et tredjeland, som ikke er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992, hverken indrømmer fritagelse for udbyttet eller fastsætter en modregningsordning for den skat, som det udloddende selskab har betalt i sin hjemstat.

4) Artikel 63 TEUF ikke er til hinder for den praksis, at en national skattemyndighed, der for udbytte fra visse tredjelande anvender kreditmetoden, når det modtagende selskabs andel i det udloddende selskabs kapital er under en vis grænse, og eksemptionsmetoden, når der besiddes andele over denne grænse, mens den systematisk anvender eksemptionsmetoden for indenlandsk udbytte, forudsat imidlertid, at de pågældende mekanismer, der har til formål at

undgå eller lempe kædebeskatning, medfører et ligeværdigt resultat. Den omstændighed, at de nationale skattemyndigheder stiller krav om oplysninger fra det udbyttmodtagende selskab om den skat, der faktisk har belastet overskuddet i det udbytteudloddende selskab i det tredjeland, hvor det er hjemmehørende, er en naturlig konsekvens af creditmetodens anvendelse og berører ikke som sådan ligeværdigheden mellem eksemptionsmetoden og creditmetoden.

5) Artikel 63 TEUF skal fortolkes således,

— at den er hinder for en national lovgivning, der giver hjemmehørende selskaber mulighed for at fremføre tab lidt i et skatteår til et efterfølgende skatteår, og som undgår økonomisk dobbeltbeskatning af udbytte ved at anvende eksemptionsmetoden på indenlandsk udbytte, mens den anvender creditmetoden for udbytte udloddet af selskaber med hjemsted i en anden medlemsstat eller i et tredjeland, for så vidt som en sådan lovgivning ikke i tilfælde af anvendelse af creditmetoden giver adgang til fremsørsel af modregningen af den selskabskat, der er betalt i den stat, hvor det udbytteudloddende selskab er hjemmehørende, til efterfølgende skatteår, hvis det modtagende selskab for det skatteår, i løbet af hvilket det modtagende selskab har modtaget det udenlandske udbytte, noterer et driftstab, og

— at den ikke pålægger en medlemsstat i sin skattelovgivning at foreskrive adgang til modregning af den skat, der er opkrævet af udbytte i form af indeholdelse af kildeskat i en anden medlemsstat med henblik på at undgå juridisk dobbeltbeskatning af udbytte, som et selskab, der er hjemmehørende i førstnævnte medlemsstat, modtager, idet denne beskatning er resultatet af de pågældende medlemsstaters parallelle udøvelse af deres respektive beskatningskompetencer.

(¹) EUT C 19 af 24.1.2009.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 17. februar 2011 — Konkursverket mod TeliaSonera AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Stockholms tingsrätt — Sverige)

(Sag C-52/09) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 102 TEUF — misbrug af dominerende stilling — priser, der anvendes af en telekommunikationsoperatør — videresalgprodukter til ADSL i grossistledet — bredbåndsforbindelsestjenester til slutbrugere — konkurrenters avancepres eller »prispres«-virkning)

(2011/C 103/03)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Stockholms tingsrätt

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Konkursverket

Sagsøgt: TeliaSonera AB

Procesdeltager: Tele2 Sverige AB

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Stockholms tingsrätt — fortolkning af artikel 82 EF — prispres — priser, der anvendes af en telekommunikationsoperatør, der tidligere var indehaver af et historisk monopol for adgangen til ADSL — forskellen mellem de priser, som operatøren fakturerer operatører, der optræder som mellemhandlere, for levering af ADSL-adgang i engrosledet, og de takster for ADSL-adgang, der af operatøren anvendes i forhold til forbrugere, er ikke tilstrækkelig til at dække operatørens egne tillægsomkostninger for levering af disse tjenester i detailledet

Konklusion

Såfremt der ikke foreligger en objektiv begrundelse, kan anvendelse af en prispolitik, der foretages af en vertikalt integreret, dominerende virksomhed på markedet for videresalgprodukter til ADSL-forbindelser i grossistledet, såsom forskellen mellem de priser, der anvendes på dette marked, og dem, som anvendes på detailmarkedet for levering af bredbåndstjenester til slutbrugere, som ikke er tilstrækkelig til dække de specifikke omkostninger, som samme virksomhed må bære for at få adgang til sidstnævnte marked, udgøre et misbrug i henhold til artikel 102 TEUF.

Ved vurderingen af, om en sådan prispolitik har karakter af misbrug, skal der tages hensyn til samtlige omstændigheder i hver enkelt sag. Navnlig

— skal der i princippet og først og fremmest tages hensyn til den pågældende virksomheds priser og omkostninger på markedet for detailtjenester. Det er kun, når det under hensyn til omstændighederne ikke er muligt at henvide til disse priser og omkostninger, at konkurrenters priser og omkostninger på det samme marked skal undersøges

— er det nødvendigt, at det under hensyn til særligt engrosproduktets uundværlighed godtgøres, at denne politik skaber en i hvert fald potentiel konkurrencebegrænsende virkning på detailmarkedet, uden at det på nogen måde ville være økonomisk berettiget.

Ved en sådan vurdering er følgende i princippet ikke relevant:

— manglen på enhver form for lovbestemt forpligtelse for den pågældende virksomhed til at levere videresalgprodukter til ADSL i grossistledet på engrosmarkedet, hvor virksomheden har en dominerende stilling

— denne virksomheds markedsstyrke på det pågældende marked

— den omstændighed, at den nævnte virksomhed ikke ligeledes er dominerende på detailmarkedet for levering af bredbåndstjenester til slutbrugere